

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.608 van 3 april 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Indische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 november 2008, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 december 2008 genomen in uitvoering van de beslissing van 25 november 2008 van de minister van Migratie- en asielbeleid, beiden aan hem ter kennis gebracht op 23 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die loco advocaat E. DELVAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren op 4 maart 1962, te Husharpur en van Indische nationaliteit te zijn.

Verzoeker vraagt op 24 maart 2006 asiel aan de Belgische overheid.

Op 29 maart 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker

dient een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die op 22 mei 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

Op 14 september 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 18 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 september 2006 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 12 februari 2008 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend.

Op 11 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 25 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 maart 2008 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 23 december 2008 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend. Dit zijn de bestreden beslissingen die als volgt gemotiveerd worden:

Eerste bestreden beslissing:

“(…)
in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.. (...)”

Tweede bestreden beslissing:

“(…)
Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*
 - *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 26.05.2006.*
 - *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 29.03.2006 Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)*”

2. Ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren

worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 12 februari 2008. Uit het administratieve dossier blijkt geenszins dat hiertegen een beroep werd ingesteld, zodat voormeld bevel definitief is geworden. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 februari 2008 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering in zoverre deze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

De door verzoeker ingeleide vordering ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 23 december 2008, is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 7, alinea 1, 2° en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alsook van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat een beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven, met machtsoverschrijding genomen is. Na een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht, stelt verzoeker dat de minister ten onrechte toepassing maakt van artikel 9bis (en artikel 7, alinea 1, 2°) van de Vreemdelingenwet nu hij geen rekening houdt met de overmachtsituatie waarin hij zich bevindt.

Ter verduidelijking van de overmachtsituatie, haalt verzoeker aan dat hij aan de Indische ambassade te Brussel een paspoort heeft aangevraagd. Verzoeker geeft aan dat de Indische ambassade blijkbaar weigert een paspoort af te leveren aan personen welke niet over een Belgische verblijfskaart beschikken (bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister of een bewijs van immatriculatie). Verzoeker is dan ook van mening dat hij in een vicieuze cirkel terecht komt. Hij verduidelijkt dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet doet welke hem geweigerd wordt omwille van het feit dat hij niet beschikt over een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, stukken die hij bij aanvraag aan zijn ambassade niet kan verkrijgen omwille van het feit dat hij niet beschikt over een Belgische verblijfstitel. Verzoeker haalt aan dat zulks tot gevolg heeft dat zijn aanvraag zelfs niet ten gronde wordt behandeld. Vervolgens voert verzoeker aan dat hij voorbehoud maakt om in de loop van de procedure bewijs bij te brengen van het feit dat de Indische ambassade in de hierboven geschetste situatie geen documenten aflevert aan de Indische onderdanen.

Verder stelt verzoeker nog dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met het beleid zoals uiteengezet in het regeerakkoord van de regering Leterme. Verzoeker vervolgt dat er een omzendbrief komt met duidelijke criteria en dat de bestaande regularisatiecriteria worden uitgebreid met drie nieuwe. Verzoeker geeft een uiteenzetting over de omzendbrief en de criteria. Verzoeker voert aan dat hij door de bestreden beslissing niet de kans krijgt om te bewijzen dat hij voldoet aan de criteria. Hij merkt op dat de vermelde omzendbrief tot op heden nog niet werd gepubliceerd, hetgeen evenmin getuigt van zorgvuldig en redelijk bestuur, dat aldus de bestreden beslissing niet getuigt van zorgvuldig en redelijk bestuur.

Samenvattend kan aldus gesteld worden dat verzoeker van mening is dat de motieven van de eerste bestreden beslissing onjuist zijn nu de gemachtigde van de minister ten onrechte toepassing maakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nu hij geen rekening houdt met de overmachtsituatie waarin hij zich bevindt. Alsook dat de eerste bestreden beslissing niet in overeenstemming is met het beleid zoals uiteengezet in het regeerakkoord en dat het feit dat de omzendbrief nog niet gepubliceerd werd, niet getuigt van zorgvuldig en redelijk bestuur.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet vergezeld ging van de door de wet gestelde voorwaarde van een identiteitsdocument of een geldige motivering om verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet aanvoert dat deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Ook uit het verzoekschrift zelf blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van de nationale identiteitskaart heeft ingediend en geen geldige motivering naar voren heeft gebracht die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde.

Artikel 9 bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de algemene regel is dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft, doch dat deze algemene regel niet van toepassing is o.a. in het geval waarin de vreemdeling zijn onmogelijkheid om het vereiste document in België te verwerven op een geldige wijze aantoont. Dit wordt overigens niet betwist door verzoeker.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 11 maart 2008 niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitsdocument. Dit gegeven wordt door verzoeker niet betwist, wel voert hij aan dat de minister ten onrechte toepassing maakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nu hij geen rekening houdt met de overmachtsituatie waarin hij zich bevindt.

Uit de aanvraag blijkt dat verzoeker geen uitleg verschaftte aangaande de afwezigheid van een identiteitsdocument. Waar verzoeker aldus ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift opwerpt dat hij geen identiteitsdocument kan overleggen wegens overmacht, wijst de Raad erop dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden of niet te hebben gemotiveerd aangaande de overmachtsituatie, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld.

Geheel terecht heeft de gemachtigde van de minister aldus vastgesteld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de wet van 15.12.1980, zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel, noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch het bestaan van machtsoverschrijding wordt aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de verwijzing naar het regeerakkoord wordt erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een regeerakkoord, dat beleidsintenties bevat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm

uitmaakt. De in het regeerakkoord geopperde mogelijke nieuwe criteria maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoeker zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren.

Onafhankelijk van de vraag of het niet publiceren van de omzendbrief getuigt van onzorgvuldig of onredelijk bestuur, stelt de Raad vast dat de aanvraag van verzoeker, zoals reeds aangegeven, niet vergezeld ging van een identiteitsdocument, zodoende dat hij zich hoe dan ook niet kan beroepen op eventuele regularisatiecriteria. Zelfs indien er reeds een omzendbrief omtrent de regularisatiecriteria zou gepubliceerd zijn, zou de gemachtigde van de minister zich dienen te beperken tot de vaststelling dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een identiteitsdocument, noch van een geldige motivering die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde. Aldus kan verzoeker ten aanzien van de motieven van de eerste bestreden beslissing niet dienstig stellen dat voormelde beslissing niet getuigt van zorgvuldig en redelijk bestuur.

Wat betreft de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel, verzuimt verzoeker in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepaling onontvankelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

In zijn inleidend verzoekschrift stelt verzoeker ook nog dat, door aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn. Alsook stelt verzoeker dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden. Verzoeker vervolgt met een theoretische uiteenzetting aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat hoe dan ook de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk te noemen is. Hij stelt dat aan hem geen termijn werd betekend waartegen hij geacht wordt het land te verlaten, dat hij aldus geen weet heeft wanneer hij gevolg moet geven aan deze beslissing. Verzoeker poneert dat de minister dit zeer goed weet en hiermee rekening had dienen te houden, dat zijn handelswijze onredelijk en onzorgvuldig is.

Eveneens stelt verzoeker, vermoedelijk als kritiek op de tweede bestreden beslissing, dat de minister ten onrechte toepassing maakt van artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet nu hij geen rekening houdt met de overmachtsituatie waarin hij zich bevindt.

Dienaangaande wijst de Raad erop dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 23 december 2008, zodoende dat vordering en de daarin aangevoerde middelen tegen het voormelde bevel onontvankelijk zijn.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.